

ПРОЛЕТНА ИМПРЕСИЯ

Хей! Пролет иде през полята и песен на чучулиги я възвестява и това свещено слънце, и тоя гальовен вятър, сладък и топъл като майчини целувки. И притаеното дихание на чакащите плугове и семе ниви, и понеслия се навред радостен кипеж и топлия освежителен въздух, сякаш набъбнал с всичко онова, което скоро ще стане зеленина и цвят.

Хей! Пролетта пристига с младо лице на зорница, с плетеници от сини води, носи се в утрините над земята, а където слънчевата мантия докосне земята, изправят се плахи треви, набъбват пъпки, зелени кълнове избуяват и закипява нов, буен, мощен живот.

Хей! Пролетта събужда мрачните туптежи на човешките сърца, за да заработят с вяра за онзи мечтан час на щастие.

Земята гърми от радост, събужда вцепенените същества и пее за такива небивали истории, за такива чудеса, че сълзите сами се леят от очите, а душата на човека обгръща земята, обгръща целия свят.

А любовта? Ах, любовта спохожда само чистите сърца. Изскочи от някъде, запърха с криле и зачурулика като камбанка от чисто сребро, мерне се като благоуханен пролетен кълн и разцъфти за радост на тези, които я търсят и вярват в нея.

Ах, как копнея хората да са добри, да търсят любовта и тогава щастие то няма да е далече. Така мисля, така силно го искам аз!

А вие, приятели?

На село съм. Ставам сутрин към 6. Плисвам няколко шепи вода за да се разсъня и отивам да си храня зайчетата. После си правя кафе и докато отпивам с наслада слушам песента на един Чичо пей. Вече не усещам хубавото кафе. Захласвам се от песента на птичето.

Тази сутрин пак същото, но не знам защо реших да го открия на дървото от където изливаше сладките звуци и да го погледам. Открих го на върха на ореха, но в този момент и то ме видя, че дебна край дървото и отлетя уплашено.

Не се върна повече. Какво ли си е помислило, милото? Надявам се, че утре пак ще се върне.

Радост голяма! Моят Чичо пей се завърна и песента му е още по-хубава. Мисля си, че тук има някакъв заговор. Подозирам врабчетата. В онази сутрин бяха много възбудени. Събираха се на групи, чирикаха си до дървото, където бях седнал с чаша кафе и не, че не ми харесваше тяхното чърчорене, но нали отидох да надзърна за Чичопея на ореха и ето ти сега, давай да завиждаме. Ах, тези врабчета! Май си падат и малко клюкари. Защото гледам ги, все нещо се събират на групи и чър чур, чър чур и се юрнат на някъде. Знаем ли, може и да си играят на нещо, пък аз съм взел да ги подозирам в непочтеност. Такива ти ми работи се случват при мен рано рано сутрин.

А земята мирише, ах, как мирише и чака стопанина си...

Велико Златанов, председател на ОЗПСБ